

Durmuş Hocaoğlu

Sığ ve Sıra-Altı Siyâset ve Üç Mes'ele

Yeniçağ, Analiz., 08 Ocak 2006, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 340; 2006-002; Ocak-02

YENİÇAĞ

Bir önceki yazımda asıl problem kaynağımızın ikiye indirgenebileceğini, birincisi olarak, ülkemizin ve milletimizin büyüklüğüne ve sıra-üstülüğüne mukabil, O'nu yönetenlerin de bir o kadar sıra-altı olduğunu ve bu sıra-altılığın ise var olan mes'eleleri halledemediği gibi daha da büyüttüğünü ve ilâveten, biteviye ve git-gide çözümsüzlüklere doğru sürüklenen yeni-yeni mes'eleler ihdas ettiğini ve ikincisi olarak da asıl sebebin, Türklerin git-gide kendi vatanlarına ve devletlerine sâhip çıkmakta zorlanır hâle gelmeleri olduğunu söylemiş ve akabinde de şu suâli sormuştum: İşte şimdi Biz Türkler böyle bir kritik hâlde bulunuyoruz ve suâlimiz de şu: Bin yıldan beri var-olduğumuz ve hükmettiğimiz, en büyük destânımızı yazdığımız bu coğrafyada daha kaç yıl var-olmak ve hükmetmek istiyoruz? Daha da kısacası: **“Tamam” mı diyoruz “devam” mı?**

Aslında burada dikkatsiz bir ilk bakışla, hemen göze çarpan bir “iç çelişki” (*contradictio in adjectum*) olduğu düşünülebilir: Büyük ve sıra-üstü bir millet nasıl olur da kendi ülkesine ve devletine sâhip çıkmakta zorlanıyor olabilir, veya, kendi ülkesine ve devletine sâhip çıkmakta zorlanan bir cemiyete büyük ve sıra-üstü bir millet denebilir? Bu mes'eleyle bilâhare temas etmek üzere, şimdilik, ikincisi ile ilgili bir dipnotu hemencecik düşerek ilkinde geçmek istiyorum: Bahse mevzû yazım üzerine bir mektup aldığım kıymetli okuyucum ve adaşım Durmuş Usal'a verdiğim cevapta da belirtmeye çalıştığım gibi, endîşe ederim ve hattâ korkarım ki, bu gidişle, ileride en büyük problem, belki de çok yakında, Türkler ile başkaları arasında olmaktan ziyâde, muhtemelen, “tamam” diyen Türkler ile “devam” diyen Türkler arasında olacaktır; Allah korusun, ama ciddî ve güçlü bir ihtimâl.

Gelelim ilkinde; yâni, ülkemizin ve milletimizin büyüklüğüne ve sıra-üstülüğüne mukabil, O'nu yönetenlerin sıra-altılığının halledemediği gibi daha da büyüttüğü ve ilâveten, biteviye ve git-gide çözümsüzlüklere doğru sürüklediği mes'elelere. Bu hususta çok açık ve gözler önünde bulunan üç misâl vermek merâmı ifâde için kâfi gelecektir: Etnisite ve Kimlik tartışmaları, Kürt devletinin kuruluşu ve Mavi Akım Projesi.

Bu mes'eleleri ileride müstakil başlıklar hâlinde irdelemek üzere şimdilik, ilk ağızda, her üçünün de bütün olarak Türk siyâsetçilerinin yoktan var ettiği değil, ama halledemedikleri için büyüttükleri ve çözümsüzleştirdikleri mes'eleler olduğunu kaydederek başlayalım. Etnisite mes'eleleri münhasıran bizde değil bütün dünyada krizler yaratıyor ve binâenaleyh, bizim de etnisitemiz olduğuna göre bizde de yaratması beklenmeliydi (daha önce “Kürdü olanın Kürt derdi de olur” dediğimi hâtırlatmak isterim) ve kezâ, Dünya politikasının oyun kurucu büyük aktörlerinin asırlardır hazırlaya-pişire kotarmaya başladıkları bir büyük projenin günümüzdeki uzantısı olarak Kürt devleti mes'eleleri de öyle. Ve gelelim Mavi Akım'a: Bu da, mevcut enerji üretimi ve kaynakları yetmeyen bir ülkenin enerji aramasının bir sonucudur bir yerde; tabiatıyla çok kötü bir sonucu. Ancak, bütün bunlara rağmen bu mes'elelerin çözümsüzleşen kangrenlere dönüşmesi, basîretsiz sığ, sıra-altı politikacılığın dünya politik tarihine geçecek ve siyâset felsefesi, siyâset ilmi ve siyâsî tarih derslerine konu teşkil edecek en mümtaz nümûnelerinden başkası değildir.

Önce ilkinden başlayalım ve ilk olarak da şu naif soruyu soralım: Farzedelim ki, her şey oluyor, olacak, oldu ve Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devleti kuruldu; iyi ama, niçin ve nasıl olur da, yanına geldiği zaman pantalonundaki mendil cebi mesâbesinde kalan, hepi-topu bir büyük vilâyeti kadar yüzölçümüne ve yine hepi-topu âzâmî beş milyon — yâni İstanbul'un Anadolu yakası kadar — bir nüfûsa mâlik, kendi içinde ise üstelik sanıldığığının aksine tam homojen olmayan, etnisiteli, hiçbir devlet ve bürokrasi tecrübesi bulunmayan, âşiretten bozma — hâlâ öyle ve muhtemelen belki de hep öyle kalacak — denizlere kapalı, dağlık, etrâfı hasım ülkelerle çevrili, bütün istikbâlini Amerika'ya endekslemiş — yâni Amerika bu coğrafyayı terkettiği ânda sıfıra müncer olacak — bir devlet müsveddesi, tarihî tecrübe birikimi dağlar gibi, dünyanın beşinci askerî gücüne sâhip, yetmiş milyonluk bir ülkeden korkmaz da, o yetmiş milyonluk ülkenin korkusundan ödü patlar?

Suâli kısaltalım: Niçin Kürdistan'ı kurmaya kalkışanlar Türkiye'den korkmaz da Türkiye'nin elitleri ve Türkler müstakbel bir Kürdistan'dan bu kadar korku duyar? Yoksa sâdece Amerika faktörü mü? Hani, “.. Amerika olmasaydı...” mı?

Bence hiç de o kadar basit değil.

